

Muže je třeba převychovat

Podrobnosti

Zveřejněno 23. 5. 2018 15:57

Napsal Nina Nováková

Odmítání Istanbulské úmluvy, k jejímuž projednávání v Parlamentu České republiky se schyluje, je projevem loajality vůči Evropě, ve které žijeme a kterou mnozí i milujeme. Kultura založená na rozumu antiky, na srdci křesťanství a na humanismu, který obojí spojuje, kultura usilující o model státu, který trvale usiluje o spravedlnost, tato kultura se chystá, od bolševické revoluce 1917 už potřeší, zničit samu sebe.

Stále většímu počtu obyvatel zemí bývalého východního bloku začínají blikat varovné mentální kontrolky. Dosud většina z nás nazývá divné věci divnými, stále si myslíme, že lidská práva a svobody se týkají všech, nejen menšin. Rodiče se již dvacet pět let domnívají, že pominul dřívější systém dvou odstíněných komunikací, a už není třeba říkat: „To, co slyšíš doma, neříkej ve škole a tomu, co říkají ve škole, nevěř.“

Jak se to týká Istanbulské úmluvy? Oficiální název, Úmluva rady Evropy o prevenci a boji proti násilí na ženách a domácímu násilí, zní přece pozitivně! Naše země uznává Evropskou úmluvu o lidských právech, naše zákony zakazují a soudy trestají každé násilí na lidech. Policejní i justiční orgány jsou si vážnosti a specifik této problematiky vědomy. ČR je vázána Úmluvou o odstranění všech forem diskriminace žen. V zásadách a cílech našeho vzdělávacího systému se jasně hovoří o principu uplatňování rovnosti mužů a žen.

Ze statistik ovšem vyplývá, že násilí ze společnosti nemizí, probíhá ve skrytosti a často v prostředí, které má být tím nejbezpečnějším. Ve sdíleném prostoru zvaném domov. Smutné a alarmující. Bude nová úmluva tím pravým lékem?

Asistovaný život

Zastánci úmluvy věří, že právě tento dokument – už svým rozsahem – je ten pravý. Slyšíme argumenty různé síly: bude víc peněz na služby poskytované obětem násilí, orgány činné v trestním řízení – včetně nezávislých soudů – budou lépe pracovat, až si přečtou nové příručky. Poslední argument má údernost kladiva: kdo nesouhlasí s Istanbulskou úmluvou, schvaluje násilí na ženách i dětech. Jestli je tam něco diskutabilního, nevádí, výhody převažují. Touto demagogií se nechal odzbrojit Evropský parlament i národní parlamenty zemí EU (zatím kromě Bulharska, ČR, Litvy, Lotyšska, Maďarska, Řecka a Slovenska). Je třeba brát v úvahu, že při projednávání v obou komorách našeho Parlamentu nemáme možnost nepřijatelné části vypustit. Buď celé přijmout – patřím k těm, kteří nechtějí, aby následky nesly naše děti, nebo odmítnout – patřím k těm, kteří tvrdí, že nám smlouva chybět nebude.

Navazuji na černě viděnou hrozbu v úvodu – nelze se divit, jako latináři se mi vkrádá soumrak říše římské. Sebedestruktivní trend evropské kultury v sobě spojuje odkaz marxistického třídního boje s hitlerovským budováním nové lidské rasy.

Na místě třídního boje vykořisťovatelů a vykořisťovaných se nám v Istanbulské smlouvě předkládá hned v preambuli odvěký boj muže o nadvládu nad ženou. Je čas, aby se opomíjené, podceňované a trýzněné ženy chopily vlády a chlapce a muže převychovaly. Jestli přitom za oběť padne jejich nenahraditelné ženství, mateřství i schopnost vidět věci v originálních souvislostech, nevádí. Chceme rovnost ve smyslu stejnosti.

Místo nadlidí árijského typu máme od dětství, především ve školách, podporovat vývoj bytostí, které budou bezradně bloudit ve spleti 112 genderových identit a několika pohlaví. Novému člověku nepomůžeme najít bio-psycho-sociální harmonii, budoucnost je v rozervanosti, případně v hravém proměňování vlastní identity. Že cenou bude neschopnost vytvářet trvalé a bezvýhradné vztahy, které odolají nátlaku, třeba i nové totality, nevádí. Trend asistovaného života od početí po smrt nepočítá s rodovými ani rodinnými vazbami.

Lidská práva nejsou kreativním produktem legislativců, ale něčím, co vychází z lidské přirozenosti. Zachycení lidských práv v několika bodech, to je nejvyšší výraz přirozené lidskosti. To jsme si mysleli dosud. Tento koncept však opouštíme a tvoříme nové menšiny, které je třeba, bez ohledu na rozumové

vědecké poznání, identifikovat, katalogizovat, potom přesvědčit dostatečný počet osob, že právě oni k této minoritě patří, a pak přijde čas na ochranu takto nově vzniklé minority. Majorita se musí přizpůsobit a nejlépe toho dosáhneme obviňováním z diskriminace.

Ve výchově dětí i dospělých začneme hrozbami: nesmíš nikoho diskriminovat na základě pohlaví (i když není zřetelně patrné, jaká všechna jsou v duhovém spektru obsažena), na základě sexuální orientace (s napětím můžeme sledovat, zda se orientace udrží v mantinelech dospělosti a příslušnosti k druhu homo sapiens sapiens), ani na základě genderové identity (i když nevíš, jak dotyčný sám sebe právě vnímá na stupnici 1 až 112). Nestačilo by trvat na tom, že důstojnost jedince je garantována už tím, že je člověk?

Aby se převýchova hladce uskutečnila, nesmějí být brzdou časem prověřené instituce jako je rodina a škola. Obě se totiž podílejí na nezbytném vplynutí člověka do vlastní kultury, obě dělají všechno pro to, aby vybavily dítě kompetencemi potřebnými pro soukromý, pracovní a společenský život. Podstatná funkce kultury, zajistit soudržnost společnosti v daném čase a umožnit tradování, nesení kultury do budoucnosti, je v Istanbulské úmluvě napadena požadavkem odstranit kulturní stereotypy a nepředávat je dál. Hovoří se, pravda, o stereotypech založených na genderu, ale teprve [GREVIO](#) (*expertní skupina dohlížející na implementaci a dodržování Istanbulské úmluvy – pozn. red.*) posoudí, co je v dané kultuře a v národní tradici vadné. Evropská kultura se svou rytířskostí, obdivem k ženě a k bezvýhradnému uznávání mateřství, jimiž je protkána každá společenská situace, to nebude mít snadné.

Svěří rodiče své děti školám, jejichž hlavní starostí je opatrné používání mluvnického rodu, školám, které raději nebudou vychovávat, protože GREVIO by mohlo označit jejich snahu za nežádoucí, školám, které budou v biologii člověka v rámci některých kapitol mlžít?

Čas učit se lásce

Násilí je zlé, o tom nelze pochybovat. V diskusi vůbec nehledáme odpovědi na otázku proč? Kde je jeho kořen? Současnou Evropu obývají muži doma často vychovávaní jen matkami a i ve škole vychovávaní zcela většinou ženami. V budově školy se nesmějí práť, volná prostranství, kde by spontánně uvolnili energii, nejsou, jejich kondice je nesrovnatelně horší než fyzická jejich dědů. Mají však počítačové hry bez hranic stanovených nejen morálkou, ale i realitou. Kdy je čas vidět a učit se lásce, do které lidé vstupují celou svou bio-psycho-sociální silou? Kde se učit věrnosti, která není závislostí, ani nekritickým obdivováním? Kde se naučit, že pokažené, včetně vztahů, se neodhazuje, ale opravuje? Kde se naučit, že křehkost není slabost a hrubost není síla? V médiích, v politice?

Úmluva je jedním z kamínek mozaiky, která vytvoří obraz světa budoucnosti. Mnohé lze usuzovat z existujících metodik a příruček a ze vznikajících strategií a dokumentů.

1. Sociální pracovník je nabádán, aby se patnáctiletým dospívajícím, ale přesto dětem, nepřekáželo v činnosti: poškozující jejich zdraví (drogy), zavírající šance na pracovní uplatnění (předčasný odchod ze vzdělávání, ačkoliv stát garantuje bezplatné střední vzdělání).

2. Metodická příručka pro výchovné poradce vychází z teorie, že člověk se mužem a ženou nerodí, ale vlivem určité výchovy stává. Tento směr je v příkrém rozporu se snahami umožnit homosexuálním párům vychovávat děti, který naopak vychází z tvrzení, že homosexuálem a heterosexuálem se člověk rodí a výchova nemůže nic pokazit.

3. Standard sexuální výchovy WHO, se kterým pracuje Evropa, je dokument, jehož důsledné uplatnění na školách jen „vhodně doplní“ Istanbulskou úmluvu.

4. Terén se připravuje na pobyt dětí v zařízeních předškolní výchovy již od dvou let.

5. Bude-li Istanbulská úmluva ratifikována, její aplikování má lhůtu do roku 2020. Ve stejnou dobu mají být zveřejněny nové Rámcové vzdělávací programy – základní dokumenty, kterými se řídí všechny školy od mateřských po střední.

Závěrečné poznámky

Doporučujeme pozornosti preambuli, článek 4, článek 12, článek 14, článek 18, článek 48 [Úmluvy](#) Rady Evropy o prevenci a boji proti násilí na ženách a domácímu násilí.

Doporučujeme též srovnat jazykové mutace klíčových termínů (anglicky, německy, slovensky).

Rada Evropy (Council of Europe) je nezávislá na EU a jejím cílem je (podle článku 1 Statutu) dosažení větší jednoty mezi jejími členy za účelem ochrany uskutečňování ideálů a zásad, které jsou jejich společným dědictvím, a usnadňování jejich hospodářského a společenského rozvoje. Mezi hlavní agendu patří ochrana lidských práv, podpora rozvoje evropské kulturní identity a různorodosti, řešení problémů spojených s diskriminací menšin, s organizovaným zločinem i s ochranou životního prostředí. Demokratickou stabilitu na území Evropy chce CoE upevňovat také za pomoci legislativních norem.

Autorka je předsedkyní spolku Středoevropská inspirace, z.s., který v květnu 2018 vydal Prohlášení proti Istanbulské úmluvě. Název i mezititulky redakční.